

Caracterizarea Cuplului Ieronim - Cezara din opera Cezara scrisa de Mihai Eminescu-prima parte

Personaje romantice, arhetipale - impreuna ilustreaza prototipuri ale perfectiunii adamice; personajele, principale, dinamice, sunt proiectii ale eului narator.

Modalitati de caracterizare:

- caracterizare directa a naratorului, portretul fizic realizat de catre partenerul de cuplu in structura antinamica, constructia cuplului in antiteza romantica, elemente de autocaracterizare.

- caracterizare indirecta: prin propriile ganduri, simtiri si actiuni, prin intermediul mediului emblematic in care traiesc personajele; prin monologul interior.

Ieronim si Cezara nu sunt individualitati, ci esente, prototipuri ale perfectiunii adamice. Eroi romantici, ei se afla la hotarul dintre real si ideal, destinul lor, care se confunda cu absolutul iubirii, fiind transpus din ordinea devenirii istorice in cea a sacrului reprezentat prin insula lui Euthanasius.

Dezvoltare narativa a unei idile, nuvela Cezara are o structura poematica (specifica prozei romantice), elementul liric putand fi identificat si in maniera de realizare a personajelor. Insuficient individualizate epic, personajele principale sunt proiectii ale eului narator, concretizari ale fascinatiei sale pentru tiparele mitice ale existentei, pentru armonia primordiala oglindita de arhetipuri. Ieronim si Cezara nu sunt individualitati, ci esente, prototipuri ale perfectiunii adamice. Eroi romantici, ei se afla la hotarul dintre real si ideal, destinul lor, care se confunda cu absolutul iubirii, fiind transpus din ordinea devenirii istorice in cea a sacrului reprezentat prin insula lui Euthanasius.

In planul realist al actiunii, calugarul Ieronim - "ciudat amestec de vis si ratiune rece", in caracterizarea directa a naratorului -, renunta la calugarie, fiind, ca orice spirit romantic, atras de paradigmele eterne ale lumescului si nu de existenta ascetica.

Cerebral, nesubjugat instinctului, Ieronim porneste in iubire prin spiritualizarea simtirii. Pentru a putea iubi isi transfera, paradoxal, iubita in "icoana". El ii marturiseste Cezarei, in raspunsul la prima scrisoare a acesteia, ca are nevoie nu de prezenta ei carnala ci de absenta ei pentru a o iubi, nu de trairea sentimentului prin simtiri ci de contemplarea lui mentala. Iubita e astfel desprinsa de forma trecatoare a trupului si, printr-un exercitiu al mintii, ridicata la imaginea eterna a iubirii. Aceasta vointa de sublimare a iubirii, caracteristica pentru intaia treapta a experientei personajului, reverbereaza in ultima parte a nuvelei, cand dragostea protagonistilor se finalizeaza in ordine transcendentă. In limitele realitatii fenomenale, iubirea - "Visul" frumusetii - nu se poate implini. Aceasta se produce numai in planul transcendent reprezentat de insula lui Euthanasius, metafora-simbol semnificand iesirea din fenomenal si alteritate, intrarea intr-o alta dimensiune a fiintei, cea mitica (arhetipala).